

Bestemmelse er ganske bortfalden her, idet denne Lov hjemler, at den af Fiskeren erhvervede Assurance skal betragtes som selverhvervet; han giver 5 Kr. aarlig. Resten betaler Staten, og hans Erstatning skal ikke bortfalde, selv om der tilkommer ham Pension eller Understøttelse fra Statens eller Kommunens Side. Dette vil faa sin Betydning særlig for en Del af Redningsmandskabet. Der er dernæst en Undtagelse fra Paabudet i den almindelige Lovs § 6, andet Stykke, der siger, at „tilfalder der i øvrigt en tilskadekommen eller en omkommen Arbejders efterladte i Hold til Overenskomst Pension, Understøttelse eller anden Ydelse fra Arbejdsgiveren i Anledning af Ulykketilfælde, har han eller de efter nærværende Lov kun Krav paa det overskydende Beløb, dersom andet ikke udtrykkelig er fastsat — — —.“ Det indskrænke vi til at gælde for Fiskernes Vedkommende til det Tilfælde, at den Fiskeren paahvilende Præmie udtrykkelig er betalt af en Arbejdsgiver. I alle andre Tilfælde skal Assurancesummen komme Fiskerens efterladte til gode. Dette er altsaa en væsentlig Begunstigelse fremfor, hvad der gælder efter den almindelige Lovs Regler. Der har ogsaa i Udvalget været Tale om, foruden Aarsindtægten paa de 600 Kr. tillige at have en anden Sats paa 800 Kr., eventuelt med et Tillægsgebyr i Assurancepræmien paa 2 Kr. Men da man ikke kunde overse de finansielle Følger heraf, turde man ikke rigtig indlade sig herpaa, især da det ved Forespørgsel hos Assurandører har vist sig, at som Forholdene ere i Øjeblikket, vil den virkelige effektive Præmie blive forøget med et betydeligt Beløb. Lovens § 6 handler om Retten til Genassurance, men herpaa skal jeg ikke komme ind. — § 7 omhandler Lovens Ikrafttræden og bestemmer, at Loven kan træde i Kraft paa det Tidspunkt, som Indenrigsministeren efter Arbejdsforsikringsraadets Indstilling maatte fastsætte, dog senest den 1ste Januar 1901. Derimod indeholder denne Lovs § 7 ikke den samme Bestemmelse som den almindelige Ulykkesforsikringslov, at Loven ikke gælder for Færøerne; allerede ved, at dette er udeladt, gælder denne Lov for Færøerne. Det maa vi være klare paa med det samme, det har Udvalget haft Øjet aabent for. Inden jeg slutter, skal jeg blot endnu gøre opmærksom paa en ubetydelig Fejl i Begyndelsen af Betænkningen, hvor det hedder, at Lovforslaget fremkom ved privat Initiativ første Gang i Samlingen 1898—99. Det er ikke rigtigt. Lovforslaget har været

forelagt i Samlingen 1897—98, nemlig den 5te Marts 1898, altsaa kort før Samlingens Slutning, men det kom ikke til Behandling i den Samling. Der foreligger intet videre med Hensyn til Lovforslaget, men jeg vil slutte med de samme Ord, hvormed Arbejdet i Udvalget blev sluttet, nemlig at det vilde være ønskeligt, at denne Lov maa blive vedtagen og blive til Gavn og Glæde for den Del af Befolkningen, den kommer til at omfatte.

**J. Hage:** Som en af de oprindelige Forslagsstillere vilde jeg gerne takke Udvalget for den Holdning, det har indtaget, og ligeledes takke den højtærede Indenrigsminister, der jo i øvrigt i sin Tid ogsaa var Forslagsstiller og den egentlige Affatter af Lovforslaget. Naar man ser, at disse forskellige Faktorer kunne enes om Lovforslagets Tanke, er der vel ingen Tvivl om, at der vil kunne naas et Resultat. Jeg har kun en enkelt Bemærkning at gøre om Lovforslagets Princip. Det er jo af den Slags noget farlige Principper, der ogsaa ligge til Grund for nogle andre Lovforslag, at lade de private give et bestemt Tilskud, men at lade Staten betale det ubestemte Underskud. Jeg er derfor for mit Vedkommende forpligtet til nærmere at begrunde min Stilling til Sagen, da jeg ved andre Lejligheder har taget Ordet for at vise Forsigtighed i saa Henseende. Forholdet er jo det, at Spørgsmaalet om Ulykkesforsikring for alle Arbejdere og mindre bemidlede i Landet har staaet paa Dagsordenen i en Række af Aar, og at man i alt Fald fra forskellige Sider har ment, at det maatte løses paa samme Maade som Spørgsmaalet om Sygekasser, saa at der blev givet et bestemt Tilskud fra Statens Side til Foreninger, der maatte blive oprettede. Jeg tilstaar, at jeg for mit Vedkommende har næret den Opfattelse, at man vilde gaa den Vej, men man gik ikke den Vej. Efter at man havde vedtaget Alderdomsforsørgelsesloven, som jeg fralægger mig alt Ansvar for, syntes man at være bleven ængstelig, og da vi saa fik Sygekasseloven, blev den baseret paa Hjælp til Selvhjælp, idet Statens Tilskud blev fast, og kom til at staa i Forhold til, hvad vedkommende Sygekasser selv ydede. Men det forlod man igen, og Ministeren fik gennemført en Ulykkesforsikringslov for den store Industri, om jeg maa bruge det Udtryk, eller da der ogsaa var nogle mindre Industrier med, bør man maaske sige for de farlige Industrier, i hvilken Lov man lagde hele Byrden paa